

Lasten Suometar.

— Lukemista Nuorisolle. —

N°. 28.

Lokakuussa

1857.

Setän kirjeitä Ainalle.

Leinen kirje.

Aina-armahaiseni! Wiime kirjeessä olen kokenut näyttää Sinulle kuinka vähäinen ihminen on luotujen seassta ja kuinka hän kuitenkin muihin verraten on jalo, koska on luotu itsen Jumalan kuvaiseksi. Minä olen luwanut tässä kirjeessä näyttää Sinulle millä tavalla Jumalan voimallinen käsi on taluttanut ihmiskuntaa edespäin sivistymisen tiellä. Mutta ensin olisi selitettävä mikä se sivistyminen on, josta nyky-aikoina niin paljon kuulet puhuttavan. — Tiedätkö mitä sillä samalla tarkoitetaan? Sivistyminen on, näet ihmisen ahkeroiminen ja pyrkiminen tulla tiedossa sekä tawoissaan yhä enemmän Jumalan kuvaiseksi.

Jumala on kaiffittietävä: Hän tietää tähtien radat ynnä päivien ja öiden wuoroittelon; häneltä ei ole salattu millä tavalla puu kasvaa ja eläin sikiää. Hän tietää eri ihmisten sekä koko kansojen onnenwaihokset ja kaikki heidän toiwonsa, riemunsa, murehensa, tefonsa paremmin kuin he itsettään. Sillä Hän se on heidän kaiffien syntymälle, waurastumiselle; sekä katoamiselle sääätänyt määrän. — Jumala on kaiffiwaltias! Hänen käskystänsä liikkawat tähdet, — Hänen tahtonsa mukaan käywät kaikki luonnon tapaukset, — Hänen kästisjään owat kaiffien ihmisten onnen ohjat, — Hänen tahtonsa vastaan ei voi mitään seisoa.

Minä janoin että ihmisen pitää yhä pyrkiä Jumalan kaltaisemmaksi. Kaiffittietäväksi ja kaiffiwaltiaaksi ei voi ihminen tulla koskaan; mutta kuta enemmän oppii, sitä enemmän tulee Jumalan kaltaiseksi. Ja mitä enemmän ihmisellä on tietoa sitä suurempi tulee woimansakin saada toimeen mitä tahtoo. Syntymältänsä on ihminen heikompi mitään muuta sikiä; mutta opilla ja tiedolla hän tulee kaiffien eläwien herraksi. Tiedotta ei ihminen saa mitään toimeen! Kuinka käwisi esim, maanwiljelijän, jos hän tietämättä vuoden waihokkista rupeaisi kylwämään sydäntalwella; miten taitaisi laiwamies osoitella

merellä, jos ei hän tietäisi tähdistä arwata kulkuaansa; mistä tietäisi lapsti eroitella pahaa hyvästä, jos ei sitä hänelle opetettaisiin. Ouhan semmoistakin nähty ihmisraukkoja, jotka pienuudesta asti warkauteen tabi muuhun pahaan opetettuna, eiwät sitä tienneetkään pahaksi.

(Jatketaan.)

Kristoforo Colombo.

(Katsjo N° 27.)

Kolmantena päivänä tapasi Amiralii jo karkulaisen Pinzonin, jollei ollutkaan kultaamaata löytännyt, mutta aikoi salaa pistäydä pois Eurooppaan ensisanomata näistä uusista maista sinne wiedäkseen. Nyt kun tawattiin tieltä, häpesi hän töitänsä ja alkoi syynsä puhtaaksi selitellä. Mutta jalomielinen Colombo, joka ei suwainnut aikamiehen walheella häpäisewän itseänsä, wakuutti tämän hänen petoksensa jo unhottaneensa ja sowingolla saivat siitä yhdessä totitietä kulkemaan.

Ankara myrsky uhkasi toki hukuttaa uljaat sananwiejät meren syvyyteen. Muut kun kaikki jo oliwat tuiki tuskaantuneet niin, että ristissä kästi waan odottiwat fuoloansa, pysyi Colombon mieli vielä muuttumatonna. Kiiruusti kirjoitti hän sanoman näistä uusista löytömaistaan pergament*)paperille, kätti sen tyhjään puolifoon ja heitti tynnyrin mereen, antaen aaltojen waltaan tämän tärkeän sanoman, jos itse siihen hukkuisi. Waan Onnetar oli säästännyt hänelle sen riemun, että omalla suullaan sai kertoa urhotöitänsä kotilaisilleen. Taiwas selkeni taaskin ja nyt nähyi maata ikkellä. 15 p. Tammi-kuuta saivat Azori saarille. Kuusi wiikkoa tässä wiitwityänsä, siinä kun piti myrskyn särkemät laiwansa korjattaa, läksi uudelleen merta wurehtimaan, waan wiettiin taaskin kowalta myrskystä Lisabonin seuduille, jonka saamassa hänen täytyi etsiä turwapaikkaa. Portugalin kuningas kutsui häntä luoksensa ja tiedusteli tarkasti hä-

*) Pergamentti on lampaan ja puihin nahasta tehtyä paperia, joka siihen aikaan oli tawallisuutta.

men matkasta ja latui nyt koraasti, että Colombon tarjomusta oli hyljännyt.

Siitä tuli Colombo viimein Maaliskuun 3 päivänä Palosjataan, josta oli lähtenyt. Naine hänestä oli jo siihen enuuttanut ja mahdotoin väen paljous kokounut häntä vastaan ottamaan. Kirjokelloja soitettiin, tykeistä ammuttiin ja wähillä oli Colombo wäen tunkeudessa menettää henkensä, kaikkein pyrkiesä häntä ikettä näkemään. Kuningaallinen howi oli silloin Barcelonasja ja Colombo matkusti sinne koko Espanjan läpi ikään kuin woittajana. Kuningas ja hänen puolisonsa ottivat hänen suurella funnialla vastaan, korottiwat aatelisäätyyn ja hywäseliwät kaikkiin muodoin.

Epä aikoja wiipynyt, kunne sanoma näistä uusista löytömaista oli ympäri Europan lewinnyt. Suurimman innon herätti se toki itsestä Espanjassa. Wähään aikaan oli jo 1500 henkeä kokoontunut, jotka kaikki haluswat tuonne kultamaahan rikkaiti tullaksensa. Kuningas warusti heille 17 laiwaa ja pani Colombon heidän päälköksensä, käskien häntä nyt sitä warsinaista kultamaata etsimään. Wuorimiehiä sekä muita hantwärkklaria lähetettiin mukaan ja Colombo itse otti kerallensa Europan kaswuja ja elukaita, joita tiesi siellä ei olewan.

Esyškunn 25 p. 1493 läksi Colombo nyt toista kertaa uuteen maailmaan purjehtimaan, waan laski täällä matkalla etelämpää uraa menemään, joten Marraskuun 22 päivänä koitui Antilli-Karaibi saarille, kussa tapasi uljasta, ihmisryöjää kansaa, joka teki kowaa wastarintaa hänelle. Colombon aika ei myöntänyt näitä kuskistamaan, hänen kun piti kiiruhtaa Hispaniolaan katsomaan, mitenkä ne ensimmäikalla sinne Nawidadlinnaan jätetyt miehensä woivat. Pari päivää ennen Zoulua saikin tuonne, waan hämmästyi kowin kun ei löytänyt miehiänsä eikä linnaakaan sieltä. Espanjalaiset oliwat kowalla ja julmalla käytöksellän niin suuttaneet hywäjäwyiset saarelaiset, että nämät nostiwat kapinan heitä vastaan, löiwät sortajansa kuolijaksi ja polttiwat linnan ki poroksi; itset pakeniwat sitte saaren sisämaihin pillojansa piilemähän.

Nyt päätti Colombo perustaa warsinaisen uudis-tilan tähän saareen ja kuningattaren funnialki pani sille nimeksi Jfabelle. Waan tämä ei ollenkaan ollut miehistä mieleen, heidän kun siinä piti maata raataa ja otansa hiesstä työtä tehdä. Oltiwat muka kaikki siinä toiwossa tänne lähteneet, että kauballa täällä kultaa kootaan, ja nyt waati Colombo heitä työhön. Parempi-

han silloin olisi ollut kotihin jäädä, niin ei olisi edes huolinut pelätä ihmis-ryöjien syötteesi joutuwansa.

Colombo-parha oli pahassa wulassa, semminsi kun tiesi kuninkaankin odottowan kultalastia täältä tulewan. Saarella siinä löytyi kyllä kultasantaa koloista waan tätä piti työllä ja waiwalla poimia, jota hänen miehensä eiwät malttaneet tehdä. Wähänkin tyydyttääksensä miestensä sekä kuninkaan kultahimoa, täytyi Colombo uhalla waatia Indianeilta kultasantaa ja pumputia weroksi. Drjina pakoitettiin nämä onnettomat nyt kultasantaa poimimaan ja kun wapauden halusta kokiwat wastarintaa tehdä, häršytettiin isoja koiria heidän päällensä taikka ammuttiin he paikalla kuolijaksi, jotta kyllä oppiwat herrojanfatottelemaan.

Kun Indianit yhä waan sanoiwat kultamaata etelässä olewan, purjehti Colombo Kuban siwumalla sitä suunta ja löysi täältä Jamaika-saaren. Waan nyt sairastui hän itse, ruokawarat loppuiwat ja kun wiimeinkin, waiwan kärsittyä, pääsi takaisin Hispaniolaan, täällä kaikki oli melkeästä metelissä. Espanjalaiset oliwat taaskin kowuudella kohdelleet Indianeja, jotka tätä kostaaksensa häwittiwät heidän mais-ja maniol-peltonsa. Tyytymättömyydesiään oliwat usiat matkustaneet kotiinsa Eurooppaan, josfa kowin walittiwat huonoksi elämätä täällä. Eikä aikaakaan, kun lähetettiin sieltä eräs kuninkaan mies Colombon töitä tutkistelemaan ja jolle kaikki saiwat kanta amiralin päälle. Waan Colombo, jota kuninkaan miehen julkia käytös harmitti ja estääksensä oikeata astantansa kuninkaisja walheilla wäärennettämän, heitti komanon Bartholomeo-welsjellensä ja läksi kiireimmiten Eurooppaan (1496). Tänne tullessaan kessi wihamiesten häntä kateudesta panetelleen. Nämä kyllä nyt saiwat silmiänsä häwetä, waan kuninkaan mieli oli kuitenkin niin tääntynyt Colombosta, että toista vuotta sai odotella, ennenkuin taaskin annettiin hänelle laiwvoja Amerikkaan lähteä. Eikä sittenkään saanut muuta wäkeä kansansa, kun waukeja ja pahantekijöitä.

Kolmannella matkallaan (1498) laski Colombo wieläkin etelämpää kohti kuin edellisellä ja olisi warmaankin tullut Brasilian maalle, ell'ei typpö tywen ilma ja kowahelle päiwäntasaajan seuduilla olisi pakottanut häntä länteenpäin pyrkimään; west-ja wiini-astiansa hajosiwat muka jo lämpimästä ja ruokawarat pilautuiwat. Näin joutui hän Trinidad saareen Drinoko-joen suussa, jonka raju ja wälewä wirta miltei ajanut laiwansa karille. Wirran suuruudesta jo heti arwasi, tämän ei olewan saari- maata ja pitkin rantaa purjehtiesaan hawaittiin ilok-

senza mannermaan jo löytäneensä. Waan kun ei arwel-
lut Indian, jonne mieltensä vielä ainakin teki —
näin etäälle ulottuwan, että hän salmea, josta läpi
päästisi sinne kulkemaan. Tämä läpi-kulku löydettiin
fittemmin toiselta mieheltä Amerikan etelä-osassa, kuhn
ei osannut Colombo, joka kulki waan pohjoista suuntaa.

Rivuloisuutensa sekä laiwawäen nurkuminen pakotti-
wat nyt häntä Hispaniolaan lähtemään. Waan tääl-
läkään ei saanut syytä ilohon. Belimieheensä Bartho-
lomeo oli yhdellä osalla wäkeänsä lähtenyt saaren toiseen
rantaan toista San Domingon undis-tisaa warusta-
maan. Tällä aikaa oli eräs Espanjalainen aatelismies
yllyttänyt järeelle jääneitä kansalaisiaan Colombo-welje-
fiä vastaan; warinkin oli syytellyt Amiralin muka tah-
towan Espanjalaisista polkea ja siitä syytä Indiania sää-
liwän. Miehät tulivat intoon ja päättivät, tästäälähin
ei enää totella näitä munkalaisweliä. Kolme muonalai-
waa, jotka Bartholomeo oli käskenyt järestänsä tulemaan,
pidättiwät kapinoitsijat, joten tämä oli wäkinensä nälkään
näännytä.

Tämmöinen oli astain laita, kun Colombo tuli sinne;
yltäkyllin oli hänellä tekemistä kapinan nostajia lepyt-
täesfänsä ja nerollaan waan säilytti henkeänsä salamur-
haajilta. Josko kuningalle tarkasti kertoeli kaikki asian-
haarat toden mukaan, niin laittoivat wihamiehefäkin
walituskirjojaan Espanjaan, joita warowaluontoinen Fer-
dinand helposti saatiin uskomaan. Kuningas lähetti erään
uhka-ylpeän Espanjalaisen, Bowadillan, asiata tutti-
maan ja, jos löytäisi syytä Colombolla, pankoon hänet
wiralta pois ja ruwetkoon itse siaan.

Seti sinne saatunsa antoi Bowadilla panna Colom-
bon omaisuuden takawarikkoon, käski kaikkia tästäälähin
häntä, Bowadillaa, yfäinänfä kuulemaan ja lähetti Co-
lombolle kuningkaan jo edeltä käfin antaman kirjan, jossa
Colombo pantiin wiralta pois. Wasta tämän kaiken teh-
tyä, manasi Colomboa käräjiinsä, jossa kufin sai kantaa
hänen päälle; wieläpä kaikella tawalla kehoitettiin itse
tuomaristakin sitä tekemään. Colombo pysyi nyffin yhtä
rauha-mielisenä kuin ennen ja pyysi waan saada puolus-
taa itseänsä. Mutta sitä ei sallinnut Bowadilla, waan
laittoi kahleissa molemmat weljekset Eurooppaan. Täällä
kyllä päästettiin kahleista heti ja Bowadilla pantiin wi-
ralta pois, waan Colombo ei kuitenkään lähetetty sinne
takaisin mutta eräs Dwando niminen ylimys. Kar-
waalla mielellä erosi Colombo kuningasta ja kuletti
kahleensa yltä-ylitse mu'assaan, käskipä niitä hautaansa-
lin panemaan.

Eikä aikaakaan, kun jo rupesti taasfin häntä merille
haluttamaan. Mieltensä teki muka läpikulua Indiaan
etsimään ja Ferdinand-kuningas, joka kadehti naapurinsa,
Portukalinunkinaan walloituffia siellä, antoi hänelle neljä
laiwaa tätä warten.

Toukokuussa 1502 läksi Colombo neljättä kertaa
kotoa purjehtimaan. Matkalla alkoi yfä laiwoistansa
muotaa, josta syytä hänen täytyi Hispaniolaan pyrkiä,
kussa wihamieheensä Dwando kieesi häntä maalle nouse-
masta. Silloin laski suoraa tietä kessi Amerikan man-
terelle, jossa turhaan etsiskeli salmea läpi päästäksensä.
Maan ihanuus ja hedelmällisyys wihättiwät häntä niin,
että näille seuduin päätti perustaa uudistilan. Mutta
täkäläiset Indianit oliwat sotafaa kansaa, monta Espan-
jalaista kaatui tappelusfa ja jälille jääneet eiwät mil-
lään muotoa tahtoneet tänne jäädä; joten nämä tuumat
raukestiwat tyhjään.

Nyt alkoi kowa onni Colombon joukkoa saatella. Ra-
jut myrskyt ja ukkoisen ilmat kauhistiwat miehiä; kaffi
laiwaa oli jo myrskysfä murskaantunut ja hätähätä
pääsi järeille jääneillä Jamaika-saarelle, johon laski ne
ylös rannalle menemään, niitä kun ei enää käynyt lait-
taminenkaan. Siinä nyt olisi, ell'ei Jumala itse armah-
tane ja johdattane laiwaa sinne, tämä mainio mies saa-
nut, kaikilta unhotettuna, ikipäiwänfä syödä mais-wiljaa
ja maniof-juuria willi-ihmisten keskesfä!

Tätä wälttääksensä kessiwät kaffi miestä, Espanjalainen
Mendez ja Italialainen Fieschi uskaliaan keinon.
Omäpuusta kowertamilla purtiloillaan läksiwät kumpikin
30 peninkulman pitfää meren seffää Hispaniolaan sou-
tamaan, tuolta muka apua towerillensä tuomaan, ja tämä
matka onnistuikin heiltä; kymmenessä wuorokaudessa oli-
wat jo sinne saaneet. Waan Colombo luuli heidän tiellä
hukkuneen, heistä kun puoleen wuoteen ei kuullut hiis-
kaustakaan. Tätä puoliwuotta surkeampaa ei ollut eläes-
fänsä wielä kokenut Colombo. Häntä itseänsä kun leini-
tauti piti wuoteessa kiini, herkestiwät miehet käskyjänfä
tottelemasta eifä hänen waroituffistansakaan huolineet,
waan käwiwät partiolla saaresfa, ryöstiwät ja tekiwät
wäkiwaltaa sen asujamille. Tuostapa tauostiwat nämä
ruokaa heille tuomasta, jotta wähällä oliwat nälkään
näännytä siihen. Nerollaan ja tiedollansa pelasti toff
Colombo heidät täskäfin pulasta. Lufua lastemalla tieff
jo ennakolta kuun niinä päiwinä yminenwän ja wakuutti
nyt Indianeille, Jumalansa kowin wihastuneen heihin,
kun eiwät tuoneet ruokaa enää wierailleen, ja käski kuuta
määrätyllä päiwällä katfomaan, niin kyllä nätsiwät Tai-

wahisen merkkiä siinä. Päiwä tuli ja ihmeeksensä näi-
wät Indianit kirkkaan suun kalvon ihka mustaksi muut-
tuwan. Pelloissaan tulivat Colombolle ja pysyivät pol-
willansa häntä Jumalata lepyttämään, luvaten tuoda
hänelle ruokaa, minkä verran suinkin tahtoisi.

Waan partiollakawijain wallattomuus kiihtyi yhä ra-
jummaksi, jotta Colombon täytyi laittaa welsensä niiden
kanssa, jotta vielä uskollisina pysyivät, warstinaista sotaa
heitä vastaan käymään. Siinä kun kaatui heitä monta,
jo pysyivät jälille jääneet anteeski ja luopuivat riettaasta
elämästään.

Jo nyt viimeinkin kahdeksan kuukauden kuluttua näkyi
latwa, jolla uskolliset Mendez ja Fieschi tulivat towereita-
taan hakemaan. Suurella waiwalla olivat sen nyt wasta-
saaneet kowasydämmiseltä Dwardolta. Surusta ja tau-
dista lakastuneena tuli Amiralit Hispaniolaan ja kiiruhti
siltä mitä wälemmin Espanjaan (1504). Kowaksi on-
neksi kuoli Isabella kuningatar kohta hänen sinne tultua.
Nyt ei ollut hänellä mitään enää toiwomistakaan; wai-
naja oli aina lempeästi suosittelut häntä, waan Ferdin-
and-kuninkaasen ei hän uskaltanut panna luottamustansa.

Paitse kuninkaan kiittämättömyyttä ei häntä harmitta-
nut mikään seikka niin, kuin se ylenkatse, millä jotkut
ylpeä-luuloiset halwessivat hänen töitänsä. Kerran kun
näiden kanssa oli ruuwalla, tuotiin keitetyitä munia heille.
— „Boitteko sanoa, hyvät herrat,“ kysyi Colombo, „mi-
tenkä tämä muna saadaan seisallansa pysymään?“ Kaikki
wäittivät sitä mahdottomaksi ja sen todisti turhat yri-
tyksensäkin. „Näin sitä tehdään,“ sanoi Colombo ja pai-
noi munan niin kowasti pöytänsä että se liitistyi päässä
ja tottahan se silloin pystyssä seiso. — „Tuon olisim-
me mekin woineet tehdä,“ huusivat yhä suutaansa kaitfi.
— „Missipä ette tehneet sitä?“ kysyi Colombo.

Mika ajalta lähetti Colombo anomus kirvoja kunin-
kaalle, joissa muistutti kuninkaan omia lupuksia sekä hä-
nen kansansa tehdyn kontrahdin määräystä; waan kaikki
oli turhaan. Köyhyhdesä sai nääntyä, kunne kuolo,
viimeinkin korjasi hänen 59 vuoden wanhana Walla-
dolid-kaupunnissa 20 p. Toukokunta 1506. Welmie-
hensä wei ruumiin San Domingohon, jossa hauda-
ttiin tuomio kirkkoon, eikä unohtanut panna kahleet mu-
kaan. Nykyjään on lepostansa Hawannan tuomiofir-
kossa Ruuban saarella, jonne Espanjalaiset, Hispaniolan
beistä luoputtua, weivät sen mukaansa.

Colombolle ei sallittu nimellänsäkään ristiä tätä löytdö-
maatansa. Sen funnian sai eräs Amerigo Vespucci

niminen Itäkalainen aatelismies, joka, monta matkaa
sinne tehtyänsä, kirjoitti ensimmäisen kuraileman tästä
maailmasta. (Loppu.)

Sorsalintu.

Järwessä tuolla Pohjan perillä uiffenteli kesäkauden
sorsa. Kesällä oli messämiehen luoti sattunut siipeensä
ja herwaisut sen; waan sittemmin oli haawa parannut,
jott'ei nyt enää tuntenut kiruakaan. Eloisena nautti
waan järwen ruohoja ruu'aksensa eikä tiennyt muuane
balutalaan. Waan kohtakin alkoi päiwät lyhetä ja wät
kylmeni kylmenemistään yhä. Syys joutui ja rannoilla
nähtiin kylminä aamuina jo jäätäkin wäbäisen. Sorsa
alkoi muuttaa pois, waan siipensä ei kantanutkaan; jo
yhä kowemmaksi kiihtyi pakkanen ja yhä ahtaammaksi
supistui sorsan uidekawa sulawesi järwessä.

Uanulla kerran sattui kulkija sihen ja näki järwen
jäätäneeksi ja sorsan kuollessa mahaawan jääkammios-
saan siinä. Miksihän kurja, et talwessi muuttanut muille
maille,“ mielti mies itseksensä ja rupesti lintua tarvemmin
katselmaan. Suohtuipa mielehensä siinä, kuinka monta
kesäkautta oma selunsaakin oli riemuellut, kuinka kylmät
talwet oli aina nitäkin seuranneet ja miten iloissaan sil-
loin oli seluparka ollut, kun näiden kolkkoa kylmyyttä
pääsi pakohon. — Lähtiesään vielä wirkoi mies tämä:
„Matkalintunen! moi kuin onneton oleksi, jos siipi-puoli-
sena täytyy odotella talwen tuloa että pakkaista paeten
saata siivillä lennellä lämpimän ilman maille.“

Siirten keräjät.

Eräässä aitasia asui paljon hiiriä; ne siinä olivat
rauhassa ja syömistä oli runsaasti, niin ett'ei parempaa
elämää woi toiwokaan. — Waan tälle riemulle tuli wih-
doin loppu; isäntä, nähdesään wihjanja yhä wäbenewän,
pani ison kissan aittaansa wartijaksi. Tämä hiiriparvoja alkoi
tawoitella, hätyytellä, nin ett'eivät enää tohtineet pistää
nokkaansa ulos piilosta. Jopa viimein tuskastuen tähän-
tufalaan elämään tulivat kaikki kofoku nenwoo pitämään,
millä tawoin päästä niin hirmuisesta wihollisesta, jof'ei
suonut ruokaraubaakana. Siinä puhuttiin yhä toista,
waan ei tabtonut päätösta tulla. Eräs joukosta, joka
oli muita wiisampana olewinansa lausui silloin: Sen
näemme kaitfi, että meidän on nälkään kuoleminen, jos
tätä elämää kauemmin kestää. Sentähden olisi paras
jos panisimme kissalle tiuku kaulaan, niin että sen tulo-
jo kaukoa kuuluisi ja tiedettäisiin pakohon mennä! — Sepä
kailille oli mieleen ja yfsin tuumin päättiwät hiiret kerätä
rahvoja tiuku ostaksensa. Se tehtiinkin, waan kun sitten
ruwettiin arwelemaan millä keinoin saada tiuku kissan
kaulaan, tuli taas paha eteen, sillä kelpä olisi uskaltanut
mennä niin lifelle kissaa että olisi saanut sitoa tiuku sen
kaulaan. Siiben se kunnis tuuma raulesti ja hiirten täy-
tyi muuttaa pois koko aitasta.

Toimitti: S—la.

Helsingissä.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainosja.

Painoluwan antanut: L. Heimbürger.